

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. H.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č. j. OD 511/16-3/67.1/16159/Rg KULK 45920/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2017, č. j. 30 A 78/2016 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Turnov ze dne 28. 4. 2016, č j. OD/16/14393/AZD, byl žalobce shledán vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), jehož se měl dopustit tím, že dne 22. 10. 2015 v 4:56 hodin nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky X na pozemní komunikaci I/35 v obci Turnov, v úseku 50°35'18,1999''N - 15°8'38,9650''E, 50°35'13,6250''N - 15°8'41,5425''E GPS, směr centrum, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru bez obsluhy bylo totiž zjištěno, že řidič předmětného vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 102

km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu.
[2] Dále se měl žalobce dopustit správního deliktu tím, že dne 22. 10. 2015 v 5:00 hodin nezajistil, aby při užití téhož vozidla na pozemní komunikaci I/35 v obci Radvánovice v úseku 50°33'8,4872''N - 15°12'44,4581''E, 50°33'2,3539''N - 15°12'51,5193''E GPS, směr Jičín, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru bez obsluhy bylo totiž zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 75 km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu.

[3] Za tyto správní delikty byla žalobci ve spojeném řízení uložena úhrnná pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit paušální částkou ve výši 1.000 Kč náklady řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.

[4] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Ten ji jako nedůvodnou zamítl.

[5] Konstatoval, že podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) byly v daném případě naplněny. Žalobce sice označil jako řidiče pana D. P., ten se však ukázal být nekontaktním, proto správní orgán věc odložil. Následně vydal napadené rozhodnutí týkající se stěžovatele jakožto provozovatele vozidla.

[6] K námitce, že v rozhodnutí o správním deliktu je uvedena pouze rychlost, jíž řidič jel, nikoliv maximální povolená rychlost pro daný úsek, soud uvedl, že rozhodnutí o správním deliktu a rozhodnutí o odvolání tvoří jeden celek. Nejde proto o vadu, pokud žalovaný v rámci řízení o odvolání napraví dílčí nesprávnost napadeného rozhodnutí.

[7] Ani námitku neprovedení navrženého důkazu výslechem řidiče vozidla neshledal krajský soud důvodnou. Správní orgán označeného řidiče předvolal, avšak ten byl nekontaktní. Navíc správní orgán poukázal na skutečnost, že jde o osobu, která bývá osobami zastupujícími řidiče v řízeních o přestupcích označována jako řidič, avšak nekontaktní je vždy.

[8] K namítané protiústavnosti samotného § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu odkázal krajský soud na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, ze které vyplývá, že toto ustanovení není protiústavní.

II. Kasační stížnost

[9] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o

silničním provozu. Správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním, primárně má být potrestán pachatel přestupku. Správní orgán však tuto skutečnost nerespektoval. Stěžovatel na základě výzvy sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který v předmětný čas vozidlo řídil. Správní orgán však neučinil nezbytné kroky k zjištění pachatele přestupků, neboť zaslal uvedenému řidiči pouze výzvu k podání vysvětlení, a poté, co se ji nepodařilo doručit, zahájil řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla.

[10] Dále považuje stěžovatel výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nesrozumitelný. Je v něm uvedeno, že řidič vozidla jel rychlostí 75 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost. Není zde však zároveň uvedeno, jaká byla maximální povolená rychlost v daném místě. Napravení této vady žalovaným nepostačí, závazný zůstává nezměněný výrok správního orgánu prvního stupně.

[11] Stěžovatel také namítá, že správní orgány neprovedly jím navržený důkaz – výslech označeného řidiče vozidla jakožto svědka události. Takový návrh byl dle stěžovatele zcela oprávněný, správní orgány jistě mají prostředky, jak označenou osobu zkontaktovat.

[12] Závěrem namítá stěžovatel protiústavnost § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že u Ústavního soudu se momentálně nachází ústavní stížnost s totožnou argumentací, měl krajský soud řízení přerušit do rozhodnutí o ní.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zákonnost řízení byla ve věci dodržena, a navrhl zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je projednatelná, po jejím posouzení dospěl soud k závěru, že není důvodná.

[15] Předně stěžovatel namítá, že řízení s ním jakožto s provozovatelem vozidla nemělo být vůbec zahajováno. Uvedl dostatečné indicie k identifikaci řidiče vozidla, správní orgán měl trestat primárně jej.

[16] Podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

[17] Nejvyšší správní soud se aplikací těchto ustanovení, typicky právě v souvislosti s obdobně formulovanými kasačními námitkami advokáta Mgr. Topola, zastupujícího před soudy osoby potrestané správními orgány za spáchání dopravních přestupků, opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, ze dne 24. 8. 2016, čj. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, čj. 6 As 36/2016-29, či ze dne 3. 5. 2017, čj. 3 As 61/2016-44). Vyjádřil se rovněž k otázce, jak posuzovat situaci, kdy společnost FLEET Control s. r. o. při zastupování provozovatelů vozidel ve správních řízeních označuje jako řidiče vozidla opakovaně tytéž osoby, které jsou nekontaktní, jako je tomu i v nyní projednávané věci (srov. rozsudky ze dne 23. 11. 2016, čj. 6 As 36/201 - 29, ze dne 17. 2. 2016, čj. 1 As 237/2015 - 31, ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/201 - 70, či ze dne 16. 6. 2106, čj. 6 As 73/2016 - 40). Žalovaný i krajský soud rozhodli věc zcela v souladu s citovanou právní úpravou a judikaturou. Nejvyšší správní soud se s nimi plně ztotožňuje, námitka není důvodná.

[18] Další kasační námitka směřuje proti formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí. Nároky kladenými na výrok rozhodnutí o správním deliktu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž podrobně zabýval, a to z velké části opět v reakci na kasační námitky obsažené v kasačních stížnostech podávaných Mgr. Topolem (srov. např. rozsudky ze dne 22. 3. 2017, čj. 1 As 72/2016 - 56, ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 332/2016 - 44, ze dne 13. 12. 2016, čj. 6 As 163/2016 - 39, či ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 - 42, a mnohé další). Proto nyní pouze stručně připomíná, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností (srov. např. rozsudek ze dne 24. 8. 2016, čj. 2 As 85/2016 - 33).

[19] Výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je formulován stejným způsobem jako výrok I., proti němuž stěžovatel nemá námitek. Dle stěžovatele je nedostatečně specifikován druhý skutek řidiče vozidla. Ten je ve výroku popsán takto: *„na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 75 km/h po odečtení tolerance měřícího zařízení 3 kam/h. Svým jednáním tak porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 tohoto zákona“*.

[20] Správní orgán tedy ve výroku specifikoval, že řidič vozidla jel rychlostí 75 km/h, čímž porušil ustanovení, podle kterého smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h (§ 18 odst. 4), a dopustil se tak přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3].

[21] Žalovaný poté v rámci rozhodnutí, jímž rozhodnutí správního orgánu potvrdil, doplnil do totožné specifikace skutku větu: *„v daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 25 km/h“*.

[22] Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že aby byl výrok správního orgánu prvního stupně precizní, měl by obsahovat i vymezení, které doplnil žalovaný. Nicméně i ve své původní podobě výrok z hlediska právní úpravy a výše uvedené judikatury obstojí. Plyne z něj, v jaký den a hodinu a na kterém konkrétním místě (specifikovaném GPS souřadnicemi) došlo k překročení maximální povolené rychlosti v obci o 20 km/h a více řidičem specifikovaného vozidla. Jelikož je rozhodnutím trestán stěžovatel jakožto provozovatel vozidla, je ve výroku dále podrobně specifikováno také naplnění skutkové podstaty zakotvené v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Kasační námitka proto není důvodná.

[23] Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že správní orgány nevyslechly jím navrženého svědka – řidiče vozidla, krajský soud námitku směřující proti takovému postupu nesprávně vyhodnotil jako nedůvodnou.

[24] Správní orgán prvního stupně se tvrzeného řidiče vozidla, pana D. P., pokusil v rámci řízení o přestupku kontaktovat několikrát. Jelikož se to nepodařilo, a také s přihlédnutím ke skutečnosti, že jde o osobu různými provozovateli vozidel, jimž hrozí postih dle zákona o silničním provozu, ve správních řízeních opakovaně označovanou za řidiče, zahájil správní orgán řízení se stěžovatelem jakožto provozovatelem vozidla. Ve správním spisu jsou založeny kopie zásilek adresovaných panu P., které se nepodařilo doručit, a to ani vhozením do domovní schránky, která totiž neexistuje. Jde o písemnosti odeslané ve dnech 21. 12. 2015, 18. 1. 2106, 4. 2. 2016, 4. 3. 2106, 18. 4. 2016 a 12. 5. 2016.

[25] Správní orgán nepochybil, pokud za takových okolností nečinil již další kroky ve snaze předvolat řidiče vozidla jako svědka. Obzvláště za situace, kdy byl jeho přestupek objektivně změřen měřicími přístroji a podložen fotografiemi vozidla z okamžiku měření. Krajský soud posoudil tuto otázku zcela správně, kasační námitka není důvodná.

[26] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítá, že samotné ustanovení, na základě kterého byl potrestán ze své pozice provozovatele vozidla, je protiústavní. Vzhledem k tomu, že u Ústavního soudu je momentálně podaná ústavní stížnost obsahující totožnou argumentaci, měl krajský soud dle stěžovatele řízení přerušit.

[27] Ani tato námitka není důvodná. Okolnosti, za kterých soud musí a za kterých může přerušit řízení, jsou vymezeny v § 48 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.). Dle odstavce 3 písm. d) tohoto ustanovení může předseda senátu řízení přerušit, pokud *„zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá“*. Nejde tedy o povinnost, záleží na úvaze předsedy senátu, zda řízení z tohoto důvodu přeruší. Krajský soud v nyní projednávané věci k námitce protiústavnosti ustanovení obsáhle shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu týkající se této otázky. Dospěl k závěru, že tato judikatura dopadá na nyní projednávanou věc, a řízení tak není třeba přerušovat (k tomu obdobně srov. závěry rozsudku ze dne 31. 8. 2012, čj. 5 As 83/2011-273).

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu